

at som Loven foreligger, er den ganske uanvendelig og uden Værdi. Og der er ingen anden Vej for Ministeren end snarest muligt at give Rigsdagen Meddelelse om, hvor mange Millioner der er begæret, og hvis Beløbet viser sig at overstige de 10 Mill. Kr. i en saadan Grad, som jeg formoder, maa han prøve paa at faa Rigsdagen til at bevilge det overskydende Beløb, ellers er al Tale fra Ministeriets Side „om god Villie til at hjælpe“ fuldstændig ud i Luften.

Jeg behøver ikke yderligere at forklare, hvor alvorlige Forholdene er; det kender alle i denne Sal og udenfor — de udenfor maaske mest, thi udenfor er vel de, der er boligløse. Vi, der har med de kommunale Anliggender at gøre, som arbejder med disse Ting fra Dag til Dag, ved det; og der er rigtignok en Forskel paa i al Almindelighed at vide det og i øvrigt ikke at have noget med disse Sager at bestille og saa hver Ugedag at være stillet overfor det bestemte Tilfælde, at der staar en Mand og en Kone paa Gaden med deres Pjus, og man skal skaffe dem en Lejlighed, og man ved ikke sine levende Raad. Det virker ganske anderledes, naar man har med disse Ting at gøre paa denne Maade, og paa den Maade har man ganske vist ikke at gøre dermed i Ministeriet. En Mand kan naturligvis sagtens staa og beklage, at Forholdene er vanskelige, men Nødvendigheden for at skride ind, for at afhjælpe disse fortvivlede Forhold er ikke lige saa nærliggende for andre, som den er for os, der har med disse kommunale Anliggender at gøre, vi, som staar ude i Arbejdet, og som skal hjælpe, uanset om vi har Midler til det eller ej.

Derfor, hvis Ministeren ikke, forsaa-vidt han godkender den ministerielle Fortolkning, af Loven, skaffer flere Penge ved at begære dem hos Rigsdagen, maa jeg have Lov til at sige, at Ministeriets Tale om god Villie kun er Talemaader, Ord uden alvorlig Hensigt bagved. Men jeg vil ikke tro, det er saa. Jeg ønsker, at Ministeren skal udtale sig om Sagen. Derfor har jeg maattet stille disse Spørgsmaal til ham; og skønt han ikke er til Stede i Aften, skal jeg sætte ham i Stand til at svare paa dem, naar han i Morgen faar Ordet.

Men der er en anden Side af denne Sag, som jeg vil omtale. Alle vi, der i Købstæderne har med kommunale Anliggender, navnlig Forsørgelsesvæsenet, at gøre, kender Sogneraadenes almindelige Stilling til disse Sager, og den er ikke flatterende. Der findes naturligvis udmærkede Sogneraad, hæderlige Undtagelser; men Regelen er, at deres Opfattelse af deres Pligter i For-

sørgelsessager ikke er flatterende for dem — hylket ogsaa vises af det uhyre store Antal af Resolutioner, som Amterne Aar efter Aar maa udstede overfor genstridige Sogneraad, meget sjælden derimod overfor Byraad. Det er her under Finanslovbehandlingen sagt gentagne Gange, at Aarsagen til Bolignøden i København og Købstæderne for en meget stor Del er Indvandringen. Dertil kender vi, der har med de kommunale Sager at gøre, mere end Folk i Almindelighed. I Købstæderne kan vi følge omtrent fra Maaned til Maaned, i hvilken Grad der flyttes ind fra Landet til Byerne, og vi kommer i mange Tilfælde til at kende de specielle Aarsager til Indflytningen. I Aarene 1916, 1917, 1918 har Aarsagen i høj Grad været, at bemidlede Landbrugere solgte deres Ejendomme og flyttede ind til Byerne; men Byernes Vækst er ogsaa taget i høj Grad til derved, at Fattigfolk ikke har kunnet skaffe sig Boliger paa Landet, og det er ikke ret mange Steder — men der er saadanne Steder — hvor Sogneraadet har gjort noget væsentligt for at afhjælpe Bolignøden paa Landet. Altsaa, jeg vil spørge den højtærede Minister, om han vil og kan optræde med Strenghed overfor de Sogneraad, som Gang efter Gang sidder Fattiglovens § 66 overhørig. § 66 siger, at i Landkommuner, hvor en Mand med Familie, uagtet han kan betale Husleje ikke kan skaffe sig Bolig, skal Kommunalbestyrelsen skaffe ham Bolig. Det er ganske klart og tydeligt og ikke til at komme udenom, men vi har ogsaa gennem mange Aar vidst, hvorledes man i forskellige Landkommuner praktiserer den Side af Sagen, og hvor uhyre vanskeligt det er for Smaakaarsfolk at faa deres Ret overfor et Sogneraad, der er uvilligt, navnlig hvor der ikke bag den boligløse Masse staar en kraftig offentlig Mening, anført af en lokal socialdemokratisk Redaktør — det er gerne det, der skal til. Jeg har i de sidste Tider selv været ude for et Tilfælde af en saadan Art. I Nørre-Sønder Onsild i Randers Amt blev det allerede i Oktober Maaned meddelt Sogneraadet, at der var en Mand og en Kone med en 6—7 Børn og et til i Vente, der ikke havde Bolig, det vil sige, de havde Bolig paa et Loft, under et Cementtag, uden Beklædning o. s. v., o. s. v. Han kunde ikke faa Bolig, for han havde kun et halvt Aar tilbage, inden han blev forsørgelsesberettiget, og saav ed vi, der har med de Sager at gøre, hvor vanskeligt det er for en Mand at faa Bolig. Han henvendte sig til Sogneraadets Formand, der lod, som om det ikke